

kaldte Kulturcentrum. Nu hørte jeg det ærede Medlem Hr. Vagn Bro sige, at Publikum sad dernede med tomme Maver. Jeg ved ikke, om det er rigtigt, det er selvfølgelig vanskeligt at undersøge. Jeg har jo nok lagt Mærke til, at nogle sparer; de har indført Sparebestræbelser. I alt Fald, naar der opføres Ballet, er det ikke Tøjet, der tynger dem, men om det er af den Grund, at de ikke har Raad til at dække sig noget mere, tør jeg i alt Fald ikke afgøre. Jeg er ikke uenig i, at en Del af de Skuespil, der opføres paa det kongelige Teater, har Kulturværdi — jeg har ogsaa set Skuespil, som jeg synes har det modsatte. Men i alt Fald kan jeg ikke forstaa, med den Opfattelse, som jeg nu har, hvilken Kulturværdi Opera og navnlig Ballet har for Befolkningen, hvilken Kulturværdi der skulde være i, at nogle meget let paaklædte Balletdanserinder spjætter omkring oppe paa det kongelige Teater. Det maa jeg sige, jeg ikke kan fatte. Men jeg har ogsaa faaet det Indtryk ved at gaa i det kongelige Teater, at det ikke er den almindelige Befolkning, der kommer der, naar der opføres Balletter, det er i væsentlig Grad de højere Klasser, der overværer disse Forestillinger. Men saa meget mindre Grund er der da til, at Staten opretholder dette Teater. Derfor synes jeg, at man maatte kunne træffe en saadan Ordning, at Staten paa en eller anden Maade forsøgte at bevare den Skuespilkunst, vi har, men frigjorde sig for Underskuddet ved Opera og Ballet, for det forekommer mig at være Staten uvedkommende.

Man kan ordne Spørgsmaalet paa forskellig Maade, man kan saaledes sælge eller udleje Teatret, som der er foreslaaet, og saa give et fast Tilskud, som man gør overfor Aarhus Teater. Saa vilde Lovgivningsmagten vide, hvor den var henne. Men at blive ved paa den Maade, at selv om de spiller nok saa meget løs dernede og sætter stort i Scene, saa gør det ikke noget, hvad det koster, for Staten og Skatteborgerne betaler jo Underskuddet, det synes jeg ikke, som jeg har sagt for vistnok to eller tre Aar siden, at man vedblivende kan finde sig i. Derfor glæder det mig, at der er flere her i Rigsdagen, der gør sig til Talsmænd for, at nu maa vi se at tage os sammen og faa dette Forhold ordnet.

Der kunde selvfølgelig nævnes mange Ting, naar Talen er om Sparsommelighed i disse Tider. Jeg kunde i denne Forbindelse have Lyst til at omtale det Spørgsmaal, som ogsaa det ærede Medlem Hr.

Vagn Bro var inde paa, nemlig vore Forfatterunderstøttelser. Jeg er af dem, der mener, at her trænges der ogsaa til en Revision. I alt Fald er det mig ubegribeligt, at Regeringen, naar den finder det fornødent at skære saa kraftigt ned paa de daarligst stillede i vort Samfund, dog mener, at Forfatterne kan beholde den Understøttelse, de hidtil har haft; thi der taler man jo ikke om at skære ned. Jeg synes i alt Fald, der skulde være lige Ret for alle. Og mange af disse Forfattere vilde jo ikke lide noget som helst økonomisk Savn, fordi de maatte tage deres Del i den Nedskæringspolitik, som man har praktiseret overfor den allerdaarligst stillede Del af Befolkningen. Men det er naturligvis ikke i Linie — det indrømmer jeg — med Regeringens Politik, for den vil jo hellere — jeg tænker her paa de 10 Mill. Kr., som man har delt ud til de bedre stillede —, efter at man har skaaet ned paa de daarligst stillede, dele ud til dem, der har nok i Forvejen. Og derfor kunde man selvfølgelig heller ikke forvente, at den vilde tænke paa Forfatterne, hvoraf selvfølgelig ogsaa mange hører til de bedre stillede; derfor skal de skaanes. Men, som jeg sagde før, naar man skal skære ned, bør man ogsaa søge at skære ned paa de rigtige Steder, der, hvor det kan taales, for at faa Midler til at hjælpe de Tusinder, der trænger til Hjælp i vort Samfund. Og det er vi sikkert alle enige om — selv om vi ikke er enige om Midlerne og Maaden —, at Hjælp er nødvendig. Jeg ved meget vel, at der er adskillige — jeg tænker her paa Retsforbundet —, som mener, at al den Slags Hjælp er kun Lapperier, og det kan man selvfølgelig sige, men Lapperier kan nu ogsaa være nødvendige; det kan være nødvendigt at søge at lappe paa de Skader, der er til Stede.

Men over dette skal man selvfølgelig ikke glemme Fremtiden og den Politik, man vil stile efter i de kommende Tider. Det ærede Medlem Hr. Vagn Bro var inde paa nogle Betragtninger over, hvilken Retningslinie han ønskede fulgt, og jeg forstod, at det var den samme Retning, som man nu har fulgt det sidste Aar. Man skulde skære yderligere ned paa de daarligst stillede. I alt Fald gav han Udtryk for det overfor Aldersrentenyderne, idet han vilde have, at de selv skulde betale, inden de kunde faa noget, og det var jo ret behageligt for de bedre stillede, som nu betaler den forholdsvis største Del. Ligeledes mente han ogsaa, at det allervæsentligste